

Texty: Izajáš 45, 8; Efezským 1, 10

Bratři a sestry, toto třetí adventní kázání bude o touze. Zarámujeme si je jednak pozadím přečtené novozákonní apokalypsy, a pak zvoláním proroka Izajáše a taky vyznáním apoštola Pavla v listu Efezským. Dáme slovo třem svědkům víry i jednomu našemu téměř současníkovi.

Výhled a očekávání příchodu Páně jsou spojeny s touhou. Advent a předvánoční čas je zvláštním a jedinečným časem touhy. Všechny ty adventní biblické texty i písně, které zpíváme, jsou plné toužebného vyhlížení. Vždyť právě tohle přece činí adventní čas tak tajemným a krásným....

Rorate coeli – rosu dejte nebesa. Jde o zvolání touhy Božího lidu v době, kdy jim končí babylonské zajetí. Hospodin pomazal perského krále Kýra, aby se stal jeho nástrojem vysvobození a příchodu nového času bez cizí poroby. Na první poslech to vypadá, jakoby ta změna měla přijít pomalu a potichoučku, asi jako když ranní rosa svlažuje v horkém létě vyprahlou zemi a jiná vláha není. Ale ve skutečnosti má jít o pořádný hukot, o pěkný slejvák. Nejvyšší oblaka mají doslova chrlit, dštít vláhu a tou je spravedlnost. Má stříkat z nebe všemi směry. Druhým a neméně krásným přirovnáním, je to, že to právo a spravedlnost poroste a pokvete z otevřené země. Ta změna bude tak razantní, že se dá přirovnat jen k novému stvoření. „Já, Hospodin to stvořím.. Bude to moje dílo.“ To je krásná vyhlídka – svobodná země, kde bují a kvete spravedlnost, kam se jen člověk podívá... Tak prorokuje Boží svědek Izajáš ...

Není to jeho ojedinělé slovo touhy. Jinde zvolá: „Ó kéž bys protřhl nebesa a sestoupil“. Kéž by ses slavně projevil ve své moci...

Rorate coeli – rosu dejte nebesa. Kdo chodí brzy ráno někam na roráty, ten to smí v tom svém vlastním životním kontextu prožívat třeba i denně, v ranní době ještě před rozbřeskem. Ve svém vlastním životě smíme vypovědět, vykřičet i vyzpívat tu svou vlastní touhu. Po Bohu, po Kristu, po pravém životě, po tom, aby mnoho věcí v tom našem životě a v našich vztazích bylo jinak. Abychom se dočkali obnovy toho, co se z našeho života ztratilo a přitom jde o věci tak podstatné a důležité.

Jsme pak nadto všichni součástí širšího společenství, nežli jen my sami nebo naši nejbližší. V čase adventu toužíme taky po obnově kymácejícího se světa. A jsme u obrazů z apokalypsy Janovy. V té době církev rostla, ale ti první křesťané si často mysleli, že se celý svět nejen otřásá, ale doslova hroutí. Cítili ohrožení jako dnes my, ale současně měli touhu po tom, který má moc odstranit všechno bezprávi a nabubřelost mocných. Po tom, který má moc učinit všechno nové. A Janovo Zjevení jim má být povzbuzením a ujištěním, že to tak taky bude.

Pohled apokalypsy nám v našem životě víry trochu schází. V těch turbulencích současnosti, v situaci, kdy cítíme, že náš svět najednou není tak bezpečný jako dříve, se mi zdá, že se apokalypse bráníme. Nevnímáme ji a možná ji i podvědomě vytěšňujeme. Slezský katolický teolog Vladimír Neuwirth už během 70. let sepsal svůj „Apokalyptický deník“, kde upozornil na to, že dějiny světa probíhají za neustálého otřásání. Ale tím otřásáním se dostávají dějiny na kolej Božího plánu. A doslova řekne: „Svět praská, když se zjevuje Bůh ...“ A taky napíše: „Bůh – přenesmírný oblak bytí, všudypřítomný a všepřonikající. Oblak strašný i oblak všechno

v lásce objímající. Oblak bouřný i oblak rosou skrápějící. Oblak temný, neproniknutelný i oblak světelný a oblak prosvěcující...”

Apokalypsy v písmu nejsou proto, aby naháněly strach a abychom si mysleli, že svět musí hned zítra shořet. Ale jsou tam proto, abychom vnímali a sdíleli s prvními křesťany tu jejich víru i nejhlubší touhu po tom, že pronásledování a bolest i smrt nakonec pominou. Že běsnění zla je jen průvodním jevem jeho postupného odumírání. Je to chcípající bestie, která kolem sebe ještě kope, ale tomu jejímu řádění bude učiněn konec a nastane pokoj. Říkám si dokonce, že vedle těch tří věcí - vedle víry, naděje a lásky, by snad mohla právě touha být ta čtvrtá

Ano. Staletí a tisíciletí dějin Božího lidu provází touha po Bohu. Touha po pokoji a po spravedlnosti. A zvláště v časech nesvobody a pronásledování byla tato toužebná provolání ještě častější a hlasitější. „Kdy už Pane dobrý a věrný vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?” Tak volají zabítí pro slovo Boží. Není to touha po pomstě, ale po Boží spravedlnosti. Celé knize dominuje Beránek zabitý. Ale i když je zabitý, tak je tam přesto živý... Proto se nebojte, on o vás ví. Svět se mu z ruky nevymkne. Tolik svědek Jan, řečený teolog ...

A konečně tím třetím svědkem je Pavel. I ten svoji touhu po Kristu vyjádřil mnoha způsoby. Jedním z nich je ten náš druhý text: „Bůh podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno nebe i na zemi k jednotě v Kristu“. Touha po Bohu, který bude tím, který všechno rozdělené a rozbitý svět znovu spojí ve svém Synu. Nejde tam jen o nové spojení toho, co je rozděleno a znehodnoceno. Jde doslova o obnovu úplně všeho pod jedinou hlavou a tou je Kristus. S Kristem, až se naplní čas, nastane obnova všeho na nebi na zemi. Nový Jeruzalém.

Ta obnova se má týkat taky člověka. Skrze Krista Bůh nově uvede do všeho pořádek. Bůh vše obnoví a Kristus bude uprostřed toho obnoveného tvorstva jako jeho hlava. Vše obnoví – a koneckonců včetně toho našeho samotného lidského toužení, aby se ubíralo správným směrem. Ale spíše ani to už ne. Protože ta naše lidská touha dojde svého naplnění. Vše obnoví - včetně našich rozbitých vztahů. Ta obnova je plně v jeho rukou, ne v našich lidských. Tolik touha a naděje Pavlova.

Shrňme si tu trojí touhu: Po právu a spravedlnosti, která zaleje zemi a vykvete jako široké lány květin. Pak po pokoji a po tom, že panství zlého bude učiněn konec. A do třetice po tom, aby vše bylo učiněno nové s živým vševládným Kristem uprostřed. Takto by se dala vystihnout adventní naděje a adventní touha.

Možná by se nad tím ledaskdo pousmál a prohlásil by, že něco takového je nereálné. Hezká vize, hezký sen. A svět půjde stejně dál jako postaru. A přece ta naděje je nadějí biblickou a křesťanskou. Je to naděje, která stojí na živém Kristu, který vstupuje do světa. Bez něj by něco takového, nějaká taková naděje a touha byla bláznovstvím a čekáním na Godota. Tedy bylo by to očekávání prázdné a marné s jediným cílem - zabít čas.

V Betlémě se Bůh stal Dítětem v jeslích. A až se naplní čas, tak přijde znovu, aby dovršil naději a touhu všech, kteří v něm složili svou důvěru. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, Ty, který jsi jeden z nás, ty, který jsi – také v nás – i mimo nás a nad námi: Tobě chceme připravit cestu. Přijď tedy náš Pane, přijď brzy a vejdi jako Král slávy. Amen.*